

Forfatter: Grundtvig, N. F. S.

Titel: Udrag fra Danmarks Krønike af Saxo Grammaticus. Første Deel

Citation: Grundtvig, N. F. S.: "Grundtvigs værker", i Grundtvig, N. F. S.: *Grundtvigs værker*, Faculty of Arts, Aarhus University, s. 185. Onlineudgave fra Grundtvigs Værker: https://tekster.kb.dk/text/gv-1818_335A_1-txt-shoot-idm6675.pdf (tilgået 30. juli 2024)

Anvendt udgave: Grundtvigs værker

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Du kan kopiere, ændre, distribuere og fremføre værket, også til kommercielle formål, uden at bede om tilladelse. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.

[Læs CC0-erklæringen](#)

For at det Hele kunde tage sig desbedre ud, havde alle Amlets Følgesvende lutter forgyldte Skjolde, og i dette Optog kom han til Britannien, hvor han ogsaa blev modtaget med kongelig Pragt, men da den brittiske Konge spurgde over Borde, om Fenge levede endnu og var ved Helsen, mærkede han strax det var overflødig at spørge til hans Befindende, som befandt sig i de Dødes Rige, og ved at spørge videre paa Langs og Tværts om de nærmere Omstændigheder, opdagede han, at det var Fenges Banemand han sad og talde med. Uagtet han nu ikke lod sig mærke med nogen Ting, var den Efterretning dog som et Tordenslag i hans Øre, thi han og Fenge havde indgaaet Fostbroderskab, og derved hellig lovet, at hevne hinandens Død, og det var da ingen lille Leiervold han her kom i. Paa den ene Side raadte Fader-Hiertet ham til at skaane sin Daatters Mand, men paa den anden Side fordrede ikke blot Venskab, men især det høitidelige Løfte og de dyre Eder, som det agtedes for Nidingsværk at bryde, at her maatte hverken Frændskab eller Svogerskab komme i Betragtning, og virkelig vandt Trofastheden Seier, saa han besluttede at holde sit Ord og opoffre sin Svigersøn. Da det nu imidlertid ogsaa ansaaes for et Nidingsværk at krænke Giæste-Retten, besluttede han at spille Sværdet i en Andens Haand, saa Amlet kunde falde, og han dog synes uskyldig. Dessaarsag skjulde han sit Forsæt, og holdt gode Miner med Skielmen bag Øret, i det han bad Amlet, hvis Snildhed han opløftede til Skyerne, at reise hen og beile for sig til Dronningen i Skotland, som han saa inderlig ønskede at faae i Steden for den kiære Hustrue, Døden nys havde berøvet ham. Sagen var nemlig den, at Kongen vidste godt, den Dronning var ikke alene for knipsk til at gifte sig, men tillige saa stolt og blodtørstig, at hun fattede et dødeligt Fiendskab til Enhver, som vovede at tale til hende om Kiærlighed, og iblandt alle de mange Beilere hun havde havt, var endnu ikke en Eneste sluppet bort med Livet.